

Arrest

nr. 88 338 van 27 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 juni 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 21 mei 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 21 mei 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 juni 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat M. VAN DEN BROECK en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt op 9 november 2010 België binnen en dient een asielaanvraag in op 10 november 2010.

Op 23 februari 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 11 mei 2012 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 21 mei 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater). Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat de persoon die verklaart te heten H. R.

geboren te P. ,

op (in) 28.10.1989

en van nationaliteit te zijn Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend op 11/05/2012 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 10 november 2010 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 9 maart 2011 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 23 februari 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 11 mei 2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene drie foto's van hem in Afghanistan naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze foto's dan ook reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een dreigbrief dd. 28/08/2010 en een vertaling ervan naar het Frans naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze brief reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarin de documenten verstuurd zouden zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een attest dat iets werd verstuurd, zonder aanduiding van wat werd verstuurd. Overwegende dat de betrokkene een brief van zijn advocaat naar voren brengt waarin deze ingaat op een brief van de Taliban van augustus 2010 waarbij opgemerkt moet worden dat hierboven reeds werd ingegaan op deze brief, dat de advocaat van de betrokkene voor de subsidiaire bescherming de toepassing van een nota van september 2010 wil waarbij opgemerkt moet worden dat de weigering van de subsidiaire bescherming uitvoering werd gemotiveerd door het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, dat de betrokkene een nota uit september 2010 reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, dat de advocaat van de betrokkene ingaat op een rapport en een gebeurtenis die zouden dateren van na de beslissing van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen waarbij opgemerkt moet worden dat noch het rapport noch de situatie concreet in de tijd gesitueerd worden, dat de advocaat van de betrokkene geen rapport bijvoegt, dat niet geoordeeld kan worden over documenten die er niet zijn. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij nog documenten verwacht waarbij opgemerkt moet worden dat niet geoordeeld kan worden over documenten die er niet zijn. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat zijn problemen nog actueel zijn en het probleem in zijn dorp erger is geworden waarbij opgemerkt moet worden dat dit loutere en gemakkelijke verklaringen zijn van de betrokkene, dat ze niet gesteund worden door enig bewijs, dat ze terugslaan op de redenen die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat over deze motieven reeds geoordeeld werd door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, geen ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

(…).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“MIDDEL: Schending van artikel 51/8, 48/3 en 48/4 van de Wet van 15.12.1980.

Schending van art. 1 A 2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951. Schending van de motiveringsverplichting van artikel 62 vreemdelingenwet, Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen,

Artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

“Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen van een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende.” (OPDEBEEK, I. en COOLSAET, A., Formele motivering van bestuurshandelingen, Die Keure, Brugge, 1999, nr.1 89)

De beslissing is niet afdoende gemotiveerd, zoals hieronder beschreven.

Verweerster neemt niet aan dat er nieuwe elementen zijn, die een nieuwe asielaanvraag voor verzoeker staven.

Verweerster baseert zich voornamelijk op het feit dat de vorige asielaanvraag werd afgewezen en stelt bovendien dat de nieuwe stukken reeds hadden kunnen worden bijgebracht in de vorige asielprocedure.

Verzoeker is het met deze redenering absoluut niet eens.

De stukken waren voor verzoeker weldegelijk nieuw en maken nieuwe elementen uit die de geloofwaardigheid van zijn asielverzoek kunnen aantonen.

Verzoeker bracht verschillende foto's voor waaruit blijkt dat hij uit Afghanistan afkomstig is.

Verweerster stelt dat verzoeker deze foto's ook al eerder had kunnen voorbrengen. Dit had in theorie gekund, ware het niet dat hij deze foto's niet in zijn bezit had en dat hij zich bovendien niet realiseerde dat er werkelijk werd getwijfeld aan zijn afkomst.

Verzoeker is op zoek gegaan naar bewijzen, die mankeerden tijdens de eerste asielaanvraag. Juist zoals zovele asielzoekers had verzoeker het volste vertrouwen in de Belgische asielinstanties en is hij erg verschoten van het feit dat zijn verhaal niet geloofd werd.

Pas wanneer dit besef doorgedrongen is, heeft verzoeker opnieuw aan zijn familie gevraagd om mogelijke bewijzen op te sturen. Op dat moment heeft hij de foto's ontvangen.

Er is geen sprake van slechte wil, of moedwillig achterhouden van bewijzen.

Desondanks tonen de foto's aan dat tenminste delen van zijn relaas geloofd moeten worden. Zo staan de in het asielrelaas vernoemde familieleden op de foto en ziet men duidelijk dat het ouderlijk huis van verzoeker, waar de foto's genomen zijn, zich in Afghanistan bevindt.

Het gaat zonder twijfel om een nieuw element, dat verzoeker nog niet had kunnen bijbrengen en dat de geloofwaardigheid van de vrees om terug te keren ondersteunt.

De motivering is onjuist minstens niet afdoende.

Verzoeker heeft vervolgens een brief van de Taliban bijgebracht als nieuw element. Deze brief is authentiek en handelt over de kern van het asielrelaas van verzoeker; het is stuitend dat zulke brief niet wordt aanvaard als nieuw element.

De brief wordt met de envelop uit Afghanistan bijgebracht. De brief was uiteraard al uit de envelop gehaald. Er is geen enkele reden om te geloven dat de envelop een andere inhoud had. De algemene wantrouwigheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is in deze fase van de asielprocedure misplaatst. Deze wantrouwigheid zorgt ervoor dat verzoeker geen toegang krijgt tot de asielprocedure.

Verzoeker kon de brief nog niet voorleggen bij de vorige asielprocedure. Het gaat om een nieuw element.

Verzoeker heeft veel moeite gedaan om nieuwe bewijzen voor te brengen die zijn asielrelaas ondersteunen. Die worden met de melding 'je had ze wel eerder kunnen bijbrengen' van tafel geveegd.

Deze motivering is niet afdoende. Verzoeker plaatste de bewijsstukken in de context van recente gebeurtenissen in zijn streek van afkomst.

Verzoeker wenst in verband hiermee ook te verwijzen naar de bewijsregels die gevolgd dienen te worden in de context van de Conventie van Genève. In 1998 publiceerde het UNHCR een nota genaamd “Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims” (“Nota over de bewijslast en de bewijsstandaard in asielaanvragen”), die het probleem van de bewijslast en de graad van het vereiste bewijs behandelde. (OFFICE OF THE UNITED NATIONS HIGH COMMISSIONER FOR REFUGEES GENEVA, Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims, 16 December 1998.)

“(...)

Vrij vertaald:

“Het handboek stelt dat de vrees voor vervolging van een aanvrager gegrond moet bevonden worden wanneer hij ‘tot op een redelijke hoogte kan aantonen dat een verder verblijf in zijn land van herkomst ondraaglijk werd...’.

Er werd substantiële common-lawrechtspraak ontwikkeld over welke bewijslast toegepast moet worden in asielaanvragen om de gegrondheid aan te tonen. Deze rechtspraak ondersteunt grotendeels de visie dat er geen vereiste is om de gegrondheid aan te tonen boven elke twijfel, of zelfs dat vervolging eerder waarschijnlijk is dan niet. Om de gegrondheid aan te tonen moet bewezen worden dat vervolging redelijk mogelijk is.”

Deze graad van bewijs is logischerwijze te verklaren; zo stelt de nota:

(...)

Vrij vertaald:

“Terwijl van nature uit voor de evaluatie van het risico op vervolging vooruitgekeken moet worden en dit dus inherent enigszins speculatief is, moet zo’n evaluatie gemaakt worden op basis van feitelijke overwegingen die rekening houden met de persoonlijke omstandigheden van de aanvrager en ook met de elementen die betrekking hebben op de situatie in het land van herkomst.”

Verzoeker stelt dat er, rekening gehouden met de feitelijke en persoonlijke omstandigheden van zijn zaak, hij door middel van zijn coherent en duidelijk verhaal heeft aangetoond dat hij vervolgd zal worden indien hij terugkeert naar zijn land van herkomst, minstens dat een verder verblijf er ondraaglijk zal zijn.

Verzoeker erkent dat de bewijslast voor zijn asielaanvraag bij hem ligt doch dat, gezien de uitzonderlijke omstandigheden van een asielaanvraag en de beperkingen die inherent zijn aan de asielaanvraag zelf, deze bewijslast genuanceerd dient te worden.

Verzoeker verwijst hiervoor naar de inhoud van de voormelde nota van het UNHCR:

(...)

Vrij vertaald (eigen onderlijning):

“Feiten die de asielaanvraag ondersteunen worden bewezen door bewijs van de beweerde feiten aan te dragen. Dit bewijs mag mondeling of schriftelijk zijn. De taak om bewijs aan te brengen om beweerde feiten te bewijzen wordt bewijslast genoemd.

Volgens algemene rechtsbeginselen in verband met het bewijs ligt de bewijslast bij de persoon die de bewering maakt. Voor asielaanvragen is het dus de aanvrager die de taak heeft de waarachtigheid van zijn of haar beweringen aan te tonen en de correctheid van de feiten waarop de aanvraag is gebaseerd. De bewijslast vervalt voor een aanvrager die een waarheidsgetrouw feitenrelaas geeft over de aanvraag zodat er een op de feiten gebaseerde beslissing genomen kan worden. Gezien de bijzondere omstandigheden bij een asielaanvraag deelt degene die de aanvraag beoordeelt de taak om de relevante feiten te verifiëren en te evalueren. Dit kan grotendeels gebeuren doordat degene die de aanvraag beoordeelt vertrouwd is met de objectieve situatie van het betrokken land van herkomst, door op de hoogte te zijn van relevante algemeen geweten zaken en door de aanvrager te begeleiden om de relevante informatie te geven en door op een gepaste manier de beweerde feiten te verifiëren die bevestigd kunnen worden”

Minstens dient het voordeel van de twijfel toegepast te worden conform het voornoemde Handboek van het UNHCR (par 203), aangezien verzoeker een waarheidsgetrouw, coherent en duidelijk relaas heeft gegeven.

Het feit dat de stukken die verzoeker voorbrengt dateren van 2010 mag dus geenszins een reden zijn voor een weigering van een asielaanvraag en zelfs geen ‘negatieve indicatie’ aangezien de bewijslast vervalt voor de aanvrager wanneer deze een waarheidsgetrouw feitenrelaas geeft. Verzoeker ondersteunt met de stukken het waarheidsgehalte van zijn asielaanvraag.

De bestreden beslissing weerlegt allerm minst het relaas van verzoeker zodat dit wel degelijk als waarheidsgetrouw moet aanzien worden.

Dat hij wel degelijk aannemelijk heeft gemaakt dat hij vervolgd zal worden.

Verzoeker brengt nieuwe elementen aan die hij tijdens zijn vorige asielaanvraag nog niet kende.

Aangezien de vorige aanvraag afgewezen werd omdat verzoeker niet kon hard maken dat hij effectief vervolgd werd in zijn land van herkomst, is het feit dat er een brief van de taliban aan de vader van verzoeker werd gestuurd, die aantoont dat er nog steeds vervolging is, een nieuw element.

Verzoeker vertelt ook over feiten en situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin verzoeker ze had kunnen aanbrengen.

De brief van de taliban die verzoeker bijbrengt, is een bewijs van de ernstige vrees voor vervolging die hij heeft in Afghanistan.

Verzoeker werd niet kort ondervraagd over de nieuwe elementen, in elk geval werd de weerslag ervan niet ter inzage overgemaakt aan de raadvrouw van verzoeker. Er werd dus niet onderzocht of de aannahme van verweerster, met name ‘de documenten konden eerder worden overgemaakt’, wel kloppen.

De beslissing om de asielaanvraag niet in overweging te nemen is dus gebaseerd op een aanname, die niet eens bij verzoeker werd getoetst.

De motivering is feitelijk onjuist.

Naast een niet-afdoende motivering is er dan ook tevens sprake van een onzorgvuldige behandeling van het dossier, aangezien de stukken die door verzoeker werden neergelegd blijkbaar niet eens volledig gelezen en/of begrepen werden alvorens ze betrokken werden in de beslissing.

Het geheel van deze beslissing schendt ook de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van het artikel 1 A 2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951.”

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat artikel 51/8 van de vreemdelingenwet van toepassing is op een tweede of volgende asielaanvraag. Verwijzend naar voornoemde bepaling, stelt de verwerende partij dat de bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris toekent, beperkt is tot het nagaan of verzoeker, in verhouding tot een vorige asielaanvraag, nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, BS 4 oktober 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag) of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. De verwerende partij benadrukt dat, in het geval er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, de asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De verwerende partij wijst erop dat de nieuwe gegevens niet enkel betrekking hebben op de bewijsmiddelen op zich maar op de inhoud ervan. De verwerende partij stelt dat uit de documenten die verzoeker voorlegde, geen nieuwe gegevens kunnen worden afgeleid waaruit blijkt dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

De verwerende partij wijst erop dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt niet in dat de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moeten vermeld worden.

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde kan gesteld worden voor artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, BS 4 oktober 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag) of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn

beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Uit de hierboven weergegeven bewoordingen van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat de gegevens die in het raam van een meervoudige asielaanvraag worden voorgelegd:

- nieuw moeten zijn, *i.e.* niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, *i.e.* ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet;
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

In het middel voert verzoeker aan dat de door hem voorgelegde stukken wel degelijk nieuw zijn en nieuwe elementen uitmaken. Inzake de foto's stelt verzoeker dat hij deze niet vroeger in zijn bezit had en dat hij zich niet realiseerde dat er werd getwijfeld aan zijn afkomst, pas toen hij dit beseftte, heeft hij foto's opgevraagd. Inzake de brief van de Taliban meent verzoeker dat het stuitend is dat deze niet wordt aanvaard, dat deze brief zich in de voorgebrachte enveloppe bevond, dat hij de brief nog niet kon voorleggen bij de vorige asielpcedure en dat deze brief bewijst dat verzoeker vervolgd wordt in zijn land van herkomst. Voorts citeert verzoeker uit de *“Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims”* van het UNHCR en meent dat hij door middel van een coherent en duidelijk verhaal heeft aangetoond dat hij vervolgd zal worden indien hij terugkeert naar zijn land van herkomst. Dat de stukken die verzoeker voorlegt van 2010 dateren, mag volgens hem geen reden zijn om ze niet in aanmerking te nemen en mag geen negatieve indicatie vormen aangezien de bewijslast vervalt voor de aanvrager indien deze een waarheidsgetrouw feitenrelaas geeft. Ten slotte stelt verzoeker dat hij niet werd

ondervraagd over de nieuwe stukken, alleszins dat niet werd onderzocht of de vaststelling dat de documenten eerder konden worden voorgelegd, wel klopt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker ter gelegenheid van zijn tweede asielaanvraag van 11 mei 2012 volgende documenten heeft voorgelegd:

- een brief van zijn advocaat van 10 mei 2012 met uitleg over zijn tweede asielaanvraag;
- een originele enveloppe verstuurd met EMS vanuit Afghanistan op 21 april 2012;
- een originele brief met Franse vertaling;
- drie foto's.

In het bijbehorende interview heeft verzoeker de aangebrachte stukken nader toegelicht en het volgende verklaard:

"Hoe kwam deze dreigbrief in uw bezit?

De dreigbrief die ik u hier vandaag voorleg, werd door de Taliban achtergelaten bij ons thuis in Afghanistan. Deze werd mij opgestuurd door mijn vader, via een kennis van hem, genaamd S. Tijdens mijn eerste asielaanvraag had ik gehoopt dat mijn verklaring voldoende zou geweest zijn om een positieve beslissing te krijgen, maar dat was niet het geval. Daarom leg ik u hier vandaag dit bewijs voor, als teken dat ik werkelijk de waarheid heb gesproken tijdens mijn eerste asielaanvraag. Ik verwacht binnenkort ook nog andere documenten met de post, documenten van de politie, die ik ook graag aan u wens voor te leggen. Met de brief wil ik u bewijzen dat ik werkelijk werd ontvoerd en gevangen gehouden door de Taliban. Ook toont het aan dat ik gedood zal worden door hen als ik terugkeer. Mijn vader heeft een boete van 50.000 Afghani aan hen moeten betalen.

Met mijn foto's wil ik u bewijzen dat ik werkelijk een gewone jongen ben van Afghanistan. Ik heb daar gewerkt als kleermaker.

Waarom vraagt u opnieuw asiel aan?

Omdat ik nog steeds niet kan terugkeren naar Afghanistan. Mijn problemen zijn daar nog steeds actueel. Het probleem is zelfs nog erger geworden in ons dorp. De Taliban zijn nog steeds volop bezig in onze regio om jongemannen te recruteren en te vechten tegen de Amerikanen en de Afghaanse regering.

Wat vreest u bij uw terugkeer?

Bij mijn terugkeer vrees ik te worden gedood door de taliban, omdat ik van hun ben weggevlucht. Mijn identiteit en mijn gezicht zijn nu bij hen bekend. Als ze mij zouden gevangen nemen, zullen ze mij zeker doden. Het was ook de wens van mijn ouders dat ik het land zou verlaten, opdat ik op zijn minst in leven zou blijven. Ik ben nog steeds in contact met mijn ouders, en elke keer vertellen ze mij dat het gevaar nog steeds even groot is. Dat de mannen die mij zoeken nog steeds actief zijn in onze regio. Ik kan dus onmogelijk terugkeren."

In de bestreden beslissing wordt hierover gesteld:

"Overwegende dat de betrokkene drie foto's van hem in Afghanistan naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze foto's dan ook reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een dreigbrief dd. 28/08/2010 en een vertaling ervan naar het Frans naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze brief reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarin de documenten verstuurd zouden zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een attest dat iets werd verstuurd, zonder aanduiding van wat werd verstuurd. Overwegende dat de betrokkene een brief van zijn advocaat naar voren brengt waarin deze ingaat op een brief van de Taliban van augustus 2010 waarbij opgemerkt moet worden dat hierboven reeds werd ingegaan op deze brief, dat de advocaat van de betrokkene voor de subsidiaire bescherming de toepassing van een nota van september 2010 wil waarbij opgemerkt moet worden dat de weigering van de subsidiaire bescherming uitvoering werd gemotiveerd door het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, dat de betrokkene een nota uit september 2010 reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, dat de advocaat van de betrokkene ingaat op een rapport en een gebeurtenis die zouden dateren van na de beslissing van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen waarbij opgemerkt moet worden dat noch het rapport noch de situatie concreet in de tijd gesitueerd worden, dat de advocaat van de betrokkene geen rapport bijvoegt, dat niet geoordeeld kan worden over documenten die er niet zijn. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij nog documenten verwacht waarbij opgemerkt moet worden dat niet geoordeeld kan

worden over documenten die er niet zijn. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat zijn problemen nog actueel zijn en het probleem in zijn dorp erger is geworden waarbij opgemerkt moet worden dat dit loutere en gemakkelijke verklaringen zijn van de betrokkene, dat ze niet gesteund worden door enig bewijs, dat ze terugslaan op de redenen die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat over deze motieven reeds geoordeeld werd door de Belgische asielinstanties.”

In tegenstelling tot wat verzoeker meent omvat het begrip “nieuw gegeven” niet dat elk stuk dat nog niet werd voorgelegd ter beoordeling aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, automatisch als nieuw dient te worden beschouwd. Het begrip ‘nieuwe gegevens’ heeft immers niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “*ernstige aanwijzingen*” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “*ernstige aanwijzing*” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven.

De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overweging B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld.

De documenten die verzoeker voorlegt naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag kunnen nieuw zijn in de zin dat ze voor het eerst worden voorgelegd, maar er kan dus worden geoordeeld dat het geen nieuwe gegevens zijn in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, wat *in casu* in de bestreden beslissing wordt gesteld.

Inzake de foto's verduidelijkt verzoeker dat hij niet wist dat er kon getwijfeld worden aan zijn afkomst en pas toen hij dit beseftte, heeft hij foto's opgevraagd. Door deze loutere verklaring weerlegt verzoeker het motief niet dat hij deze foto's eerder had kunnen voorleggen. Bovendien blijkt uit de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 februari 2012 niet dat er getwijfeld wordt aan verzoekers Afghaanse afkomst, er wordt immers gesteld dat verzoekers identiteit en herkomst “*niet onmiddellijk worden betwist*”. In deze beslissing wordt echter eveneens gesteld dat verzoekers asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

Inzake de dreigbrief van de Taliban ontkent verzoeker niet dat deze dateert van 28 augustus 2010, dus van vóór zijn binnenkomst en asielaanvraag in België. Hij benadrukt echter dat hij deze brief pas ontving op 21 april 2012, datumstempel van de enveloppe waarin hem deze brief werd opgestuurd. Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om te oordelen dat verzoeker deze brief reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, te meer nu uit de verklaringen van verzoeker hierboven weergegeven blijkt dat hij nog steeds in contact is met zijn ouders. Gelet op deze contacten had verzoeker reeds vroeger melding kunnen maken van een dreigbrief van de Taliban gericht aan zijn vader op 28 augustus 2010 of het versturen ervan vroeger kunnen vragen, zodat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen dat dit motief kennelijk onredelijk is of steunt op een foutieve feitenvinding. Waar verzoeker meent dat deze brief bewijst dat hij vervolgd wordt in zijn land van herkomst, wordt erop gewezen dat in de bestreden beslissing eveneens het volgende wordt overwogen:

“Overwegende dat de betrokkene verklaart dat zijn problemen nog actueel zijn en het probleem in zijn dorp erger is geworden waarbij opgemerkt moet worden dat dit loutere en gemakkelijke verklaringen zijn van de betrokkene, dat ze niet gesteund worden door enig bewijs, dat ze terugslaan op de redenen die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat over deze motieven reeds geoordeeld werd door de Belgische asielinstanties.”

Verzoeker ontkent niet dat hij zich nog steeds steunt op de motieven van zijn eerste asielaanvraag. Zoals terecht overwogen wordt in de bestreden beslissing, werd over deze asielmotieven reeds geoordeeld. Uit de stukken van het dossier (beslissing CGVS 23 februari 2012) blijkt dat deze asielmotieven niet geloofwaardig werden bevonden.

Door foto's en een dreigbrief voor te leggen en erop te wijzen dat de problemen in zijn dorp erger geworden zijn, slaagt verzoeker er niet in om aan te tonen dat zijn asielmotieven plots wel geloofwaardig zouden zijn, zoals hij voorhoudt in het middel. Verzoeker verliest uit het oog dat zijn initieel asielrelaas geen "waarheidsgetrouw feitenrelaas" was, zodat zijn verwijzing naar het vervallen van de bewijslast bij een waarheidsgetrouw feitenrelaas niet dienstig is.

Waar verzoeker verwijst naar de "*Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims*" van het UNHCR, dient te worden vastgesteld dat deze nota geen bindende kracht heeft en geldt voor het onderzoek ten gronde van een asielaanvraag. *In casu* beperkte het onderzoek van verzoekers verklaringen en stukken zich tot de vraag of dit nieuwe gegevens zijn in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, en werd er geen onderzoek ten gronde gevoerd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

In het licht van het voorgaande kan worden besloten dat verzoeker er in het verzoekschrift niet in slaagt aan te tonen dat foutief werd gesteld dat hij geen nieuwe gegevens heeft aangebracht die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen en die ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris kon bijgevolg terecht besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de aangevoerde elementen nieuwe gegevens uitmaken in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker aanvoert dat hij niet werd geconfronteerd met de vaststelling dat hij de door hem aangebrachte stukken reeds eerder had kunnen voorleggen, wordt opgemerkt dat verzoeker werd gehoord naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag en dat hij uitleg heeft kunnen geven bij deze stukken. Door middel van huidig beroep heeft verzoeker de mogelijkheid om de motieven aan te vechten waarin wordt gesteld dat hij deze stukken reeds eerder had kunnen voorleggen. Verzoeker heeft hiervan gebruik gemaakt, zoals blijkt uit het door hem geformuleerd middel.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zijn of steunen op een foutieve feitenvinding. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met al de door verzoeker aangevoerde elementen in zijn tweede asielaanvraag. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

2.3.4. Inzake de aangevoerde schending van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag wordt opgemerkt dat dit artikel geen rechtstreekse werking heeft zodat het niet dienstig kan worden aangevoerd.

De artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet omschrijven de voorwaarden waaraan een vreemdeling moet voldoen opdat hij als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming zou worden erkend. Aangezien de bestreden beslissing een weigering betreft tot in overwegingname van een asielaanvraag door de gemachtigde van de staatssecretaris, kan verzoeker niet met goed gevolg verwijzen naar de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt immers geen standpunt ingenomen over de al dan niet toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, doch wordt slechts vastgesteld dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet heeft voorgelegd. Verzoeker kan de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet dan ook niet dienstig aanvoeren. Dit onderdeel van het enig middel is onontvankelijk.

Het enig middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET